

MITOS ECOLOGICOS (VI)

Ets ecologistes saben ecologia

Eren set que li agontaven i encara pixava tort. Dins es mediambient hi ha diferents enfocaments, diferents branques de coneixements, diferents funcions, aptituts, actituts,... Totes bones i necessàries, però han d'estar ben col·locades per ser efectives, que si ens trepitjam... travalarem.

Sovint quan qualcú vol fer de lo que no és pixa fora de test, no per capacitat o coneixements, que de tot hi ha per tot, sino més per mètode aplicat com no pertoca. Ser ecologista no és ser res pus que ser voluntarista si no va acompanyat de llinatge: coneixements i mètode d'anàlisi: ideològic (polític), divulgador (comunicador), científic (experimental) o tècnic (gestor). Ser ecologista sense llinatge és ser ecologista bord.

Un ecologista no és un ecòleg, igual que un pintor no és un artista, un viatjant no és un viatger, o un futbolero no és futbolista. Però és més un periodista no és biòleg, ni un biòleg un ecòleg, ni un ecòleg enginyer, o un enginyer un verd,... pero ho poden arribar a ser, això si: formant-se en un altre mètode, no autocoronant-se i imposant es mètode que dominen a ses demés funcions mediambientals.

Mètode periodístic: un fet no és vàlid si no està comprovat per al manco dues fonts diferents. Ets demés periodistes intenten altres enfocaments a n'es mateix fet, que si resulta millor comprovat s'imposa, sempre i quan continui tenguent interès social. Sa funció és enriquir sa cultura social sobre es mediambient. Sa funció és divulgació, i lo que no ha de fer i fa és despreciar aquells coneixements científics que no susen, (no per parlar molt s'en sap més!).

Mètode científic: s'interpreta un fet mitjançant una hipòtesi que es demostra porta a aquest mateix fet; ets demés científics repeteixen s'experiment intentan demostrar sa falçetat des plantejament. Si no s'hi troben forats s'admet i es desenvolupa com a línia d'investigació fins que qualcú ho millora o demostra que no és així. Sa funció és aportar coneixements i eines per utilitzar en la gestió. Sa funció és experimental, i lo que no ha de fer i fa és gestionar fent estudis i proves (ets experiments amb gaseosa!).

Mètode tècnic: s'analitza una qüestió, i consolidant distints enfocaments i coneixements científics, fa proposta d'acció útil, que és valorada en recursos i temps. Ets demés tècnics repeteixen s'anàlisi intentant trobar una proposta alternativa d'acció que millori s'anterior en qualitat, presupost o plaç. Es pragmatisme imposa línies d'acció perdurables a n'es temps fins que una reconsideració dets fets científics, presupostaris o polítics, les modifica. Sa funció es gestionar, i lo que no ha de fer i fa és decidir quines escales de prioritats han de condicionar ets projectes d'actuació (sa prioritització social no és tasca tècnica).

Mètode polític: s'analitza una realitat, demandes i condicionants jurídics i socials, i amb ets criteris pròpis de s'ideologia que representa, priorititza recursos (presuposts) a accions concretes proposades pets tècnics, promocionant línies d'acció entre ses diferents alternatives. Sa funció és estratègia, i lo que no ha de fer i fa és utilitzar ets medis de comunicació per vendre motos (ets doblers són nostres, no seus).

Científics i tècnics per comunicar són sintètics, o sigui resumeixen triant lo important, però amb ets seus mètodes són mal divulgadors. Periodistes i polítics per entendre ets fets, accions i realitats, són simplistes, o sigui resumeixen triant lo gros. Si ets primers volen comunicar i

decidir, o si ets segons volen analitzar i opinar, han de fer-ho amb mètode i criteri coherents amb lo que volen fer, no amb lo que són.

Un biòleg pot ser un gestor ecològic si utilitza es mètode tècnic, i així lo mateix amb altres combinacions. Però per desgràcia no s'està fent així...

Dins es medi ambient tothom vol fer de lo que no és: ets periodistes volen pareixer científics i no aturen de donar per fet afirmacions en discussió científica, ets científics volen fer de tècnics i no es cansen de tadar ets doblers en estudis i accions ineficients, ets tècnics volen imposar a n'ets polítics criteris de gestió ja antics ficant-se on no els demanen, i ets polítics just pensen en fer de periodistes per convencer a sa societat de lo que han de pensar.

Tal desorganització a qui fa mal és a n'es propi mediambient. Cadascú grenna cap a ca seva, i tots pixen fora de test. Cada col·lectiu s'en ha adonat que d'imposar es seu mètode sobre ets demés en treu benefici, i així hi ha més llocs de feina per ets professionals que utilitzen es mètode que s'imposa, just contra sa necessària pluridisciplinarietat. Avui susa que ets ecologistes facin d'ecòlegs amb mètodes periodístics i polítics, susa que ets ecòlegs facin funcions gestores amb mètodes científics, i ens volen vendre nous invents des TBO com a nova fogida endavant cada cop que s'en adonen que ses seves accions no tenen s'eficiència esperada.

Si vos revisau es catàleg de llocs de feina des Govern Balear des de que començà, podreu veure una evolució de cap a sa degradació des llocs tècnics cap a perfills de mètode científic (biòlegs i geòlegs), i sobretot divulgatiu (ecologistes sense llinatge, i ses mal nomenades i molt respectables carreres de lletres). Si ho pensau cada cop més importa s'opinió de s'ecologisme polític, que de s'ecologisme científic, i això es tradueix en llocs de feina, en imposició de mètodes o enfocaments per motius en es fons corporativistes.

Ets polítics han de prioritzar en funció dets recursos disponibles ses opcions concretes que proposen ets tècnics. Ets tècnics han de fer propostes d'acció en sa línia política de sa que depenen i en ets fets científics disponibles. Ets científics han de crear informació lo més sòlida possible per ser utilitzada a la realitat. Ets divulgadors han de trasmetre a sa societat ets fets i accions proposades, perquè sa societat tengui criteri per triar a qui les prioritzarà. Així guardant sa coherència de funció, i preservant sa pluridisciplinarietat serem tots més eficients en sa gestió des nostre malmes medi natural.

Tomeu Verd